

Срби шире православље на Карибима: Литургије под трском и крштења у мору, а гради се и прва црква у Доминикани

Када је године 2012. недавно почивши митрополит црногорско-приморски Амфилохије на свом пропутовању обрео у Доминиканској републици, са намером да договори организовању прве црквене православне општине на овим просторима и градњу православног храма, сусрео се са групом православних верника у месту Ла Романи.

Група мала, али одабрана и чврсто решена, обећала је тада митрополиту да ће њихову заједничку идеју и молитву спровести у дело. На жалост, због свега што је уследило у бурним годинама политичког превирања у Црној Гори, Амфилохије више није имао прилике да дође и посети Доминикану, али заветници су се држали завета. Највећи проблем у његовој реализацији је, наравно, био новац. Проклети, али неопходни.

А онда су године 2017. упознали архимандрита, др Евстатија Милоша Аздејковића, који је по благослову митрополита први пут дошао из Венецуеле и заједно са грчким свештеником, оцем Емануилом Ремундакисем, почео да окупља све православне који живе на овом карибском острву. На Светој Литургији се тада сабрало око 40-ак младих момака и девојака, који су спремили и трпезу. Литургија је служена под стрехом од трске, али то није умањило доживљај богослужења.

Архимандрит Евстатије је за трпезом тада сазнао да је пре пар месеци свештеник Московске патријаршије отишао из Доминикане и да у целој држави више нема ниједног православног свештеника, што га је подсетило на сличнију ситуацију коју је већ доживео и преживео у Венецуели.

– Дошао сам у Венецуелу 2015. и затекао два замандаљена храма без свештеника, због чега су ме и послали тамо. Ускоро смо обновили литургијски живот и у Каракасу и у Маракају, а ја сам са грчким свештеником, сад пензионисаним оцем Емануилом Ремундакисом почео да путујем уздуж и попреко земље, да тражим и окупљам исељенике из времена Југославије и њихове потомке. Многе сам нашао, неке нажалост на самрти, а било је ту и потомака, људи који се и дан-данас чуде откуд им презиме које носе и где је та Србија.

У Венецуели има мелеза и Афроамериканаца са презименима Поповић, Будисављевић и Јовановић. Највећи број православних стигао је после Другог светског рата са десничарском емиграцијом. Срби који су тада дошли су били образовани, вредни, али су ипак били протерани као непријатељи државе, каже за Србиан Тимес архимандрит Евстатије.

У мисионарској улози касније му је помагао свештеник Антиохијске патријаршије Павле Пења Васковац, Венецуеланац за чије се презиме претпоставља да потиче из Србије.

– Пошто је Павле почео да ме мења и помаже ми у Венецуели, ја сам по митрополитовом благослову почео да обилазим неке друге земље и ево до данас, поред Доминикане, формирао још три нове парохије – Св. Апостола Петра и Павла у Панами, те парохију на острву Сан Мартин, где још преговарамо коме да се храм посвети, додаје архимандрит.

Враћамо се у Доминикану, где је идеја о градњи храма постојала, али би изазвала главобоље сваки пут када би се макар и начуле цене земљишта и радова за такав пројекат. Када се Евстатије следећи пут нашао у Доминикани

опет је служио литургију, овај пут у Кап Кани, и том приликом крстио неколико беба. Поновни сусрет уследио је за неких три месеца, на истом месту. Новац за изнајмљивање локала у коме су држане литургије и крштавана деца дали су православни момци и девојке који су тамо живели и радили.

-Жеља за градњом прве православне цркве на острву постајала је све јача и јача, али остао је исти проблем – новац. Док сам посчле литургије седео са људима из Цркве и пио кафу, стигла ми је порука на телефон: „Помаже Бог, оче, ја сам Илић из Ниша, хоћу да помогнем око градње храма у Доминиканској Републици“. То је био први знак да ће нешто добро да се деси. Тако је и било...

Земљиште за градњу храма поклонио је Драгослав Илић, а ових дана су у Доминикани почели радови на изградњи првог православног храма у овом делу Кариба, који ће бити посвећен Преображењу Господњем и бити копија Херцеговачке Грачанице.

-С обзиром да тренутно немамо просторије, црквене обреде обављам на плажи. И те сцене венчања или крштења на обали мора су заиста нешто дивно, подсећају на оне библијске са обала реке Јордан. Регистровали смо Српску православну цркву код власти у Доминикани, а сада смо, уз помоћ дивних људи, добротвора јаке вере, почели градити наш храм, бисер архитектуре у словенско-византијском стилу.

Да би га завршили потребна нам је и добродошла помоћ свих наших верних људи широм света, па Вас позивам да допринесете колико можете, закључује на крају нашег разговора архимандрит, др. Евстатије Милош Аздејковић.

Сви који желе да помогну изградњу цркве Преображења Господњег на Доминикани могу то учинити ОВДЕ!

mitropolija.com